

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: O. O.**, nar. „X“, státní příslušnost Nigerijská federativní republika, t.č. ZZC Drahonice, Drahonice u Lubence 41, 441 01 Podbořany, zastoupeného Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem v Praze, Vinohradská 22, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra**, Odboru azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.5.2016, č.j. OAM-57/LE-LE05-LE05-PS-2016,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10.5.2016, č.j. OAM-57/LE-LE05-LE05-PS-2016, **se z r u š u j e p r o v a d u řízení** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6 800,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10.5.2016, č.j. OAM-57/LE-LE05-LE05-PS-2016, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu ustanovení § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 24.8.2016, neboť by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

V žalobě uvedl, že byl v zařízení pro zajištění cizinců umístěn primárně za účelem realizace správního vyhoštění. Po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl žalobce zajištěn opětovně, a to napadeným rozhodnutím. Žalobce však nemá možnost pobývat na území pouze na základě vedeného řízení o udělení mezinárodní ochrany, ale rovněž vzhledem k tomu, že má platné pobytové oprávnění na území Itálie. Nebezpečí pro veřejný pořádek spatřuje žalovaný v tom, že žalobce tento veřejný pořádek narušil již svým nelegálním pobytem na území ČR a opakovaným nevycestováním z jejího území, a to i přes to, že mu již bylo uloženo správní vyhoštění. Závěr žalovaného je nedostatečně odůvodněn a navíc nebylo dosud zjištěno, že žalobce skutečně výkon úředního rozhodnutí mařil. Na podporu svých argumentů odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 4/2010 a dále na směrnici č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Odůvodnění ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce toliko tak, že se jednalo o nelegální pobyt a nevycestování z území ČR rozhodně nedostačuje. Napadené rozhodnutí je tak v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) nedostatečně odůvodněno. Žalovaný nešetřil oprávněné zájmy dotčené osoby podle § 2 odst. 3 správního řádu a rovněž nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu podle § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný nezohlednil povolený pobyt žalobce v jiném členském státě EU a to, že žalobce má na území ČR partnerku. K důkazu navrhl provedení výslechu jeho družky Jany Koubkové a důkaz pasem a platnou italskou pobytovou kartou č. 17915989002.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem. Má za to, že ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních individualizovaných důvodů dospěl k názoru, že žalobce svým chováním a vědomým nerespektováním právního řádu představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, tedy veřejný pořádek. Jedná se zejména o jeho nelegální pobyt, nerespektování povinnosti vycestovat z území a tím i žalobcovo vědomé porušování právního řádu ČR. Během řízení o správním vyhoštění bylo zjištěno, že žalobce měl pobytové oprávnění na území Itálie platné do 18.4.2015. Dále italská policie uvedla, že žalobce má záznam v trestním rejstříku pro spáchání loupeže. Žalobce prokazatelně pobýval od svého příjezdu na území ČR v rozporu s platným rozhodnutím o správním vyhoštění, a to v době ode dne 10.3.2016 do dne 29.3.2016. V případě žalobce se prokazatelně nejedná o pouhý nelegální pobyt na našem území, nýbrž i nelegální pobyt, a to po předchozím správním vyhoštění. Na podporu své argumentace odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 193/2015 a rozsudek Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 20 A 8/2015.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a podle § 46a odst. 6 zákona o azylu bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí

soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí ke kterým je povinen přihlédnout bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobci bylo rozhodnutím ze dne 18.5.2015 uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku. Žalobci byla stanovena doby k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 27.10.2015 a po odmítnutí žaloby proti tomuto rozhodnutí k Městskému soudu v Praze pod sp. zn. 4 A 86/2015, uplynula třicetidenní lhůta k vycestování dne 28.2.2016. Vzhledem k tomu, že žalobce odcestoval z území České republiky dne 11.1.2016 a vrátil se dne 10.3.2016, počal pobývat na území České republiky od 11.3.2016 neoprávněně. V průběhu řízení o správním vyhoštění byla opatřena zpráva od italské policie, v níž je uvedeno, že žalobce měl v Itálii povolen pobyt do 18.4.2015 (povolení č. ITA č. 106226772) a pobyt mu prodloužen nebyl. Dále bylo italskou policií uvedeno, že žalobce má jeden záznam kriminální minulosti, a to pro loupež. Žalobce byl dne 1.5.2016 zajištěn na území České republiky a omezen na osobní svobodě. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce mimo jiné uvedl, že Nigérii opustil v roce 2006, od roku 2008 pobýval v Itálii, o mezinárodní ochranu v Itálii požádal v roce 2008, ale byla zamítnuta. Od roku 2013 pobýval v České republice, ale vždycky se zase vrátil do Palerma, kde má byt. O azyl požádal, protože ho policie chtěla vyhostit. Jako jeden z údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 16.5.2016 žalobce uvedl, že má povolení k pobytu v Itálii č. „X“ platné do 18.4.2017. Z výpovědi žalobce ze dne 1.5.2016 učiněné po zajištění vyplývá, že finanční prostředky si zajišťuje brigádní prací, neboť pracuje pro erotické kluby, do kterých láká lidi. Pracovní povolení však nevlastní. V České republice nemá žádný majetek, žádné kulturní, sociální či ekonomické vazby, má zde však přítelkyni J. K. Ve správním spise je dále založena kopie cestovního pasu žalobce č. „X“ platného do 13.6.2016 vystaveného v Itálii a kopie dokladu Permesso di Soggiorno (povolení k pobytu) do 18.4.2017, č. „X“.

Soud po zvážení skutkových a právních okolností případu v rámci žalobních námitek dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný opřel svůj závěr o obavě z ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce o to, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, nerespektoval rozhodnutí cizinecké policie o povinnosti vycestovat na základě rozhodnutí o správním vyhoštění a nemá k České republice dostatečné vazby. Soud konstatuje, že důvody, pro něž přistoupil žalovaný k omezení osobní svobody žalobce, byly řádně vyjádřeny v žalobou napadeném rozhodnutí, které lze označit za plně přezkoumatelné.

Soud se dále zabýval otázkou, zda obsah správního spisu poskytuje dostatečnou oporu pro učiněné závěry žalovaného a zde musel konstatovat závažný nedostatek.

Z výpovědí i žalobních tvrzení žalobce vyplynulo, že má za to, že jeho povolení k pobytu na území Itálie bylo prodlouženo do 18.4.2017, což doložil dokladem Permesso di Soggiorno (povolení k pobytu) č. „X“, platným do 18.4.2017. Jedná se tedy o zjevně jiné povolení k pobytu, než ke kterému se vyjadřovala italská policie, neboť v tomto případě se jednalo o povolení č. „X“. Žalovaný tak nemá na jisto postavenou zcela zásadní okolnost případu, a to, zda má žalobce na území Evropské unie povolen pobyť či nikoliv a v jakém režimu.

S ohledem na právě uvedené soud uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí bylo založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť nijak nebylo reagováno na protichůdné informace o povolení k pobytu žalobce a skutkový stav tak vyžaduje zásadní doplnění, aby tento rozpor byl odstraněn. Vzhledem ke zjištěné vadě přistoupil soud ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 s.ř.s. Současně podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl soud o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaný právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku v dalším řízení vázán.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 6 800,- Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200,- Kč za 2 úkony právní služby právního zástupce žalobce Mgr. Tomáše Císaře po 3 100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d),] a z částky 600,- Kč za 2 s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 15. června 2016

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová